

ГОЛЪМАТА ЛИСИЦА.

Разказъ

Илюстрира В. Лазаркевичъ.

I.

Бѣше зимно утро, студено и ясно. Йончо излѣзе отъ задния дворъ и приближи до татка си, който се прозяваше на пѣтнитѣ врати.

— Пакъ не се хванала, тате! Подушила и избѣгала! Следитѣ ѝ до сами капана. Трѣбва пушка.

Башата нищо не отговори.

— Тате бе, защо не повикаме чича Моня съ пушката. Една нощъ като вардимъ, ще ѝ видимъ работата.

— Я остави тая лисица. Нѣмашъ ли друга работа?

— Тѣй викашъ ти, защото не си я виждалъ. Да знайшъ колко е голѣмаа! Опашката ѝ колкото на червения конь! Азъ три пѣти съмъ я виждалъ. Ела да ѝ видишъ следитѣ. По тѣхъ ще познаешъ, колко е голѣма.

Бай Петъръ се почеса задъ ухото. Той позамижа и сякашъ видѣ, какъ голѣмата лисица бѣга по снѣга и опашката ѝ се влачи като повѣсмо. Право казва малкиятъ. Струва си труда да хване човѣкъ такава лисица.

— Хаде да ми покажешъ следитѣ, — каза бай Петъръ.

Йончо трѣгна напредъ, а баша му — следъ него.

Като стигнаха до капана, момчето рече:

— Гледай какви сж крачуни! Вижъ нѣ до сами капана. Дошла, погледнала и си заминала. Забелязвашъ ли стѣпкитѣ вѣнъ по ливадата?

Башата погледна къмъ ливадата. Тамъ ясно личаха следитѣ по снѣга. Сега и той искаше да види голѣмата лисица. Йончо разбра това и рече:

— Кажи бе, тате! Да ида ли? Чичо Моню още довчера ще я претупа. Той кждето помери, винаги